

BN BREZMEJNA NAVKREBERLAZENJA 2009

BN - Brezmejna Navkreberlazenja

Pregled dogodkov skozi 2009 uredila: Emil Pevec in Irena Mučibabić

Foto: Boštjan Kralj, Tomaž Kocman, Urša Košir, Polona Podbevšek, Simon Kralj, Miha Pavšek, Miro Štebe, Emil Pevec in morda še kdo, ki smo ga nenamerno spregledali

V knjižici so poleg akcij MO predstavljene tudi nekatere akcije drugih odsekov PD Onger Trzin, ki so se jih udeležili tudi člani MO.

Neodgovorni urednik **Tabornega časopisa**: Tomaž Kocman

Foto: Boštjan Kralj, Urša Košir, Tomaž Kocman

Članki: taborno ljudstvo

Končna zahvala: Boštjan Kralj

Končna priprava za tisk: Emil Pevec

Tisk: Tiskarna Ravnikar, Marko Ravnikar s. p., Domžale

Trzin, avgust 2010 (Lahko zbirate stave, kdaj bo izšel BN 2010 ☺)

Knjižica Ongrčkov št. 12

Kaj lepšega za Mladinski odsek planinskega društva kot začeti leto z zmago na državnem tekmovanju Mladina in gore? In prav tako je naš odsek vstopil v leto 2009. Uspeh nam je dal zagon in energijo za nepozaben izlet.

Opis poti:

Leto 2009 se začne v Ljubljani z ogledom Hiše eksperimentov in Ljubljanskega gradu. Ogrevanje se nadaljuje na slovenski obali in nato še z vzponom na Janče in pohodom v Kamniški Bistrici. Tempo stopnjujemo z 2-dnevno turo po Posavskem hribovju, vzponom na Veliko planino in Kucelj na Čavnu. Izlet zaključimo z vzponom na Dobrač.

Če si vzamete nekoliko več časa, si lahko poleg načrtovane poti ogledate tudi taborjenje na Jezerskem in treking v Abruzzih.

Izlet je dolg, udobna obutev in zadosti vode ne bo odveč. V lepem vremenu vam bo še kako prav prišla tudi sončna krema. Pomembno pa je tudi, da si med hojo ne pozabite vzeti časa za počitek in uživanje v razgledu!

Iskreno upamo, da boste na našem izletu uživali. Ob tem naj dodamo, da se je z osvojenim drugim mestom na državnem tekmovanju Mladina in gore 2010 odlično začelo tudi letošnje leto. Kam nas bo tokrat vodila pot, pa boste lahko prebrali čez eno leto.

Polona Podbevšek

URŠA

Nastopati v igranem filmu
"Pastirček Shrek".

POLONA

Načelnica birokratskega odseka
PD Onger Trzin.

Ste se kdaj vprašali, kdo je
'kriv' za vsa doživetja, ki vas
čakajo na naslednjih straneh
te knjižice?

In kje se v planinskih vodah
vidijo v bližnji ali daljni
prihodnosti?

BOŠTJAN

Biti vodja ekipe SiG
(Starine in gore).

SIMON

Organizirati planinski tabor
za vse svoje osebnosti.

NATAŠA

Postati glavna skrbnica
društvenega arhiva.

STAŠA

Predsednica Komisije za ocenjevanje notranjosti tabornih šotorov.

TOMAŽ

Planinske poti opremiti z okolju prijaznim wc papirjem.

REZKA

Napisati avtobiografsko uspešnico "Planinski lonec".

PD Onger Trzin
Mladinski odsek
Ulica Rašiške čete 4
p.p. 12
1236 Trzin

<http://onger.org>

EMIL

Uspešno voditi lastno planinsko skupino "Pevci".

IRENA

Patentirati Lego kocke Triglava z Aljaževim stolpom.

Reportaža z nagradne dogodivščine

✍ in 📷: Irena Mučibabić

Zagotovo se večina še spomni kupona, ki ste ga prejeli skupaj z lanskim BN-jem.

KUPON za nagradno žrebanje

KDAJ BO IZŠEL BN 2009? Obkroži izbrani mesec.

januar februar marec april maj junij
julij avgust september oktober november december

Kupon pošlji na naslov MO PD Onger Trzin, p. p. 12, 1236 Trzin do 31. 12. 2009.

Po izidu BN-ja 2009 bomo izžrebali bralca, ki bo prejel nagrado (ki je še skrivnost) - seveda le, če bo njegova napoved pravilna.

Moje ime in priimek : _____ Naslov: _____

ln zdaj bo žal vsem, ki spremnega dopisa k lansjemu BN-ju niste vzeli resno. Odziv na nagradno vprašanje je bil sicer neverjeten, poštni predal našega PD je pokal po šivih, samo pravih odgovorov je bilo 67, da ne štejemo še vseh napačnih in tistih, ki so prispeli po roku za oddajo kupona.

In tako ni bilo druge izbire, kot da srečnega nagrajenca izberemo z žrebom.

Ta-dam; srečnica je bila Saša Javorac. Mi pa smo tik pred začetkom mladinskega planinskega tabora v Trenti (ovešeni s fotoaparati in diktafoni) skupaj z njo in predsednikom PD preživeli dan poln norih dogodivščin.

Saša, nisi bila edina, ki si pravilno napovedala mesec izida BN-ja. Pa vendar, kako si uganila?

Ni težko. BN vsako leto izide malo kasneje, pa se mi je zdelo, da bo napoved prava.

Ti ni teta kaj namignila?

Ne, midve se pogovarjava čisto druge stvari.

OK, vrniva se k žrebu in nagradi. Kako je bilo na dnevu adrenalinskih doživetij?

Ej, mega!

Lahko poveš kaj več?

Ja.

No?

Ja, no. Že začetek je bil noro dober. Letno sankanje. Ej, kaj to leti! Sanke pa skoraj 40 let stare, ampak ful dobre. Noro!

Pa potem?

Potem je bil pa na vrsti adrenalinski ribolov v novi trzinski ribogojnici. Meni čisto noro, ker obožujem ribolov, res.

In? Si kaj ujela?

Ja, morskega psa.

Je bilo to vse?

Ja, to je bilo vse, kar sem ujela.

Ne, mislim, če je bilo to vse od dogodivščin na nagradnem dnevu?

Aja, ne. Za konec sem bila vabljenaa še na kosilo in 'drink' s predsednikom PD.

In kaj je tu adrenalinskega?

Ne vem čisto točno. Eni pravijo, da je naravnost grozen tip. Mogoče to.

Ampak jaz sem preživela, sva se prav *fajn* načvekala. Bilo je super, ma kaj super, nepozabno, tako da hvala MO PD Onger za *ful* dobro nagrado. Res je bil noro dober dan.

Planinska skupina Komarčki

Komarčki smo v letu 2009 pridno zabrenčali že v naše tretje šolsko leto. Naša kilometrina oziroma mogoče bolj rečeno »metrina« že kaže prve sadove, saj nama s Simonom najino delo lajšajo starejši komarjji. Ti na primer malim komarčkom kar sami razložijo, zakaj pravza-

prav moramo v hribe z gojzarji, čeprav ti niso prav nič udobni. Prav tako razumejo, da železne rezerve, ki jo imamo v nahrbtniku, ne smemo pojesti že ob prvem počitku pa čeprav zgleda čokolada še tako mamljivo. Komarčki postajajo vsako leto tudi vse bolj spretni z vrvjo in znajo izdelati tako osmico, kot tudi bičev voz. Še posebej radi pa imajo tako starejši, kot tudi mlajši komarčki sladke nagrade, ki jih čakajo na koncu uspešno opravljenega lova za skritim zakladom ali pa kviza. Takrat sta koncentracija in moti-

vacija na višku. Ob vsem tem pa seveda ne gre zanemariti dobre volje in komarčkovega humorja, ki spremljata naše dejavnosti skozi vse šolsko leto. Tako ostaja še naprej priljubljena igra - Kako kar najbolj nagajati Simonu in Poloni? ☺

In tako bomo brenčali tudi v prihodnjem šolskem letu. In brez strahu - s Simonom zaenkrat še ne pozna učinkovitega Pipsa, zato vabljeni vsi mali, nadebudni komarčki, da se nam naslednje leto pridružite.

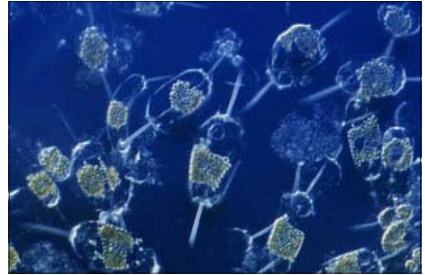
Planinska skupina Nore krave

Planinsko skupino Nore krave v letu 2009 obiskujejo učenci 2. in 3. triade. Manjša skupinica je že ob vstopu v leto 2009 zasijala v polni luči, saj je zmagala na državnem tekmovanju Mladina in gore v Podnanosu in za nagrado dobila imenitno darilo - 9 dnevni trekking v italijanskih Apeninih. Ostali otroci, ki pa niso nastopili na tekmovanju, pa pogumno stopajo po stopinjah starejših osnovnošolcev in spoznavaajo osnove planinske šole, ki zajema zaokroženo vsebinsko poznavanja zgodovine planinstva ter na drugi strani tudi znanje, ki ga bodo otroci lahko pridoma uporabili za varno hojo v gore.

Boštjan Krajc

PLANKTON

vs.

PLANKTON

Ena super družba!

Redno zahaja v gore.

Se srečujejo enkrat mesečno.

Prirejajo večere gorniškega filma.

Za novo leto pečejo slastne toaste in druge dobrote, da bogatega srečelova niti ne omenjamo.

Spoznajo in se naučijo marsikaj novega (vse skozi zabavo).

Ves čas v gibanju.

Zvezdnato nebo lahko opazujejo na nočnih pohodih.

Razveseli se vsakega novega člana skupine.

Za več informacij piši na tomaz.kocman@gmail.com

1 : 0

2 : 0

2 : 1

3 : 1

4 : 1

5 : 1

6 : 1

7 : 1

8 : 1

9 : 1

Ena majhna (z)družba.

Nazadnje so bili v gorah 60 milijonov let nazaj.

Neprestano tičijo skupaj.

Film? Kaj je to?

Nimajo prednovoletnih zabav, mogoče so kiti do njih nekoliko bolj usmiljeni.

Največ razburjenja doživijo z južnimi tokovi.

Le lebdijo v vodi.

Zvezde vidijo samo izpred 'domačega praga'.

Novinci se izgubijo v gneči.

Za več informacij vrzi pismo v steklenici v morje.

Kateri je pa tvoj zmagovalec?

Športno plezanje

Ker športno-plezalni odsek našega planinskega društva združuje precej osnovnošolcev je prav, da njegovo delo predstavimo tudi v BN-ju.

V letu 2009 so Jaka in Matevž Peternel ter Aljaž Pavšek za svoje slovo od osnovnošolskega športnega plezanja odločno poprijeli za oprimke in v tekmovanju Zahodne lige odlično zastopali naše društvo. Nastopili so na vseh štirih tekmah (Šentvid in Šenčur - težavnost, Radovljica - balvani, Jesenice - hitrost).

Aljaž je v kategoriji mlajši dečki zasedel mesto v 'zlati sredini' - od 47 uvrščenih tekmovalcev v točke si je na koncu z doseženimi 51 točkami delil 23. mesto. V kategoriji starejši dečki je bila konkurenca skromnejša (25 uvrščenih tekmovalcev v točke). Jaka, ki se je na treh tekmah uvrstil v deseterico, je v skupni razvrstitvi s 158 točkami dosegel 7. mesto, njegov brat Matevž (ena uvrstitev v deseterico, na eni tekmi zaradi bolezni ni nastopil) pa je s 74 točkami zasedel 15. mesto. Skupaj so naši trije fantje dosegli kar 283 točk!

Konec marca smo v Šenčurju sodelovali na področnem prvenstvu Gorenjske v športnem plezanju za osnovne šole. Rezultati so bili za ŠPO Onger Trzin izvrstni, saj smo osvojili prvo kolajno! V kategoriji 'Starejši učenci brez

licence' je Jaka Peternel

osvojil 3. mesto. Jaka

je dosegel isto višino kot zmagovalec, a je o uvrstitvi odločal čas plezanja. V kategoriji 'Mlajši učenci brez licence' je Aljaž Pavšek osvojil 9. mesto.

Še enkrat zahvala družinam Pavšek in Peternel, ki sta nesebično priskočili na pomoč pri prevozu mladih plezalcev na tekme.

Zaradi odličnega dela plezanje dobiva vse večjo 'domovinsko pravico' tudi pri nas.

V jeseni 2009 smo k sodelovanju povabili samo učence od 1. do 5. razreda, saj smo želeli začeti z delom pri najmlajših. Prijav je bilo kar 17. Otroci so zelo zavzeto obiskovali krožek pod vodstvom odlične trenerke Katje.

V letu 2010 pa so nekateri že preizkusili svoje tekmovalne sposobnosti v mlajših kategorijah Zahodne lige, obiskali pa so že tudi naravno plezališče Vransko. O tem pa več v naslednjem BN-ju. Za 'ta firbčne' se pa marsikateri podatek najde tudi na društveni spletni strani.

Emil Pevec

Mladi Trzinci še četrtič zmagali na tekmovanju Mladina in gore

Vsi dobro vemo, da je planinstvo ena izmed najlepših aktivnosti v naravi. Nič ni lepšega, kot po več urni hoji osvojiti vrh, se ozreti naokoli in uživati v čudovitem razgledu, napolniti »baterije«, spomini na potepanja po gorah pa nam ostanejo v spominu celo življenje. Trzinci že dolgo sodelujemo na tekmovanju Mladina in gore (MIG), ki ga organizira Mladinska komisija pri Planinski zvezi Sloveniji in je namenjeno mladim planincem, da se izkažejo pri poznavanju planinskih vsebin. Pravzaprav so trzinske ekipe ene izmed najuspešnejših ekip na teh tekmovanjih. V zadnjih letih so namreč zmagale kar trikrat, na letošnjem, jubilejnem 20. državnem tekmovanju Mladina in gore, pa smo dodali še četrto »zvezdico«. Za uspeh so tako bili »krivi« Špela Kralj, Jaka in Matevž Peternel ter Aljaž Pavšek pod mentorstvom Boštjana Kralja.

Rezultat pa ni prišel kar sam po sebi, saj so se priprave na tekmovanje pričele že pred štirimi leti, ko so otroci opravili tečaj iz poznavanja vsebin Planinske šole, ki je zajemal poznavanje zgodovine planinstva, prve pomoči, pozna-

vanja in varstvo gorske narave, planinske opreme, itd. Prav tako pomembno vlogo pri pripravah na tekmovanje so predstavljali planinski izleti in mladinski planinski tabori, ki smo jih opravili v okviru Planinskega društva Onger Trzin. Naša ekipa, poznana tudi pod imenom Nore krave, se je tako prvič podala na tekmovanje že pred dvema letoma, ko so v Mežici osvojili 9. mesto, lansko leto so v Škofji Loki osvojili 4. mesto, letos pa so samo še izboljšali rezultate iz prejšnjih let in tako zmagali na tekmovanju, ki je potekalo v idilčni primorski vasi Podnanos.

Prvi del državnega tekmovanja je potekal v obliki pisnih testov, ki so jih »Nore krave« odpisale z odliko, saj so si po pisnem delu tekmovanja delile tretje mesto in se tako uvrstile med šest najboljših ekip, ki so se pomerile v velikem finalu. Veliki finale poteka pred publiko v obliki kviza, ki je sestavljeno iz desetih vprašanj. Ekipa, ki pravilno odgovori na največ vprašanj, se lahko začne veseliti velikega uspeha. Nervoza pred finalom je bila kar velika, vendar so se Špela, Jaka, Matevž in Aljaž uspeli skoncentrirati ter že takoj naj začetku finala pokazali, da je njihovo znanje zares obsežno. Že po drugem vprašanju se je naša ekipa »odlepila« od ostalih ekip in vodstva niso več izgubili, še več, že po predzadnjem vprašanju je bilo jasno, da bo šla letošnja zmaga v Trzin tako, da je bil pravilni odgovor na zadnje vprašanje le še pika na i.

Na koncu je sledila podelitev priznanj in pokalov, naša ekipa pa je dobila še posebno nagrado - kot zmagovalcem nam pripada nagrada v obliki poletnega tabora v tujini, ki se ga bo ekipa udeležila v času poletnih počitnic. Polega tega smo z zmago postale prave male »zvezde«, saj smo morali kar nekaj

časa pozirati pred fotografii, na koncu pa smo celo imeli intervju za planinsko oddajo Gorske sledi. Iz Podnanosa smo se tako odpravili v Trzin, otroci so seveda imeli v mislih poletno taborjenje v tujini, jaz pa sem se tudi že oziral malce naprej, saj bomo morali v Trzinu čez eno leto organizirati 21. državno tekmovanje Mladina in gore.

Boštjan Kralj
Vodja ekipe Nore krave

Pogled v leto 2010

Zmagovalci jubilejnega 20. državnega tekmovanja Mladina in gore v Podnanosu so nam torej 'zakuhali' pripravo naslednjega (2010) srečanja

v Trzinu (Trzinci smo tako tekmovanje pripravili že tretjič!).

Na društveni spletni strani lahko pregledujete vse novice, ki smo jih posredovali mentorjem, si ogledate rezultate tekmovanja, si morda na svoj računalnik pretočite odlično dodatno gradivo tekmovanja (Vremenznalstvo za mlade planince) ali pa bilten, ki je izšel ob tej priložnosti (v njem si lahko preberete tudi več zapisov o nagradnem trekingu po Abruzzih).

Samo klik na znak tekmovanja - in ste tam ...

Hiša eksperimentov

17. januar 2009

S Simonom sva se odločila, da najprej 'skočimo' na Ljubljanski grad. Vreme ni bilo ravno najbolj lepo, razgled ni bil obširen, zato smo se za začetek v grajski kapeli malo pogreli, potem pa imeli v predprostoru malico. Sestop je bil hiter in en, dva, tri smo preko Zmajskega mostu stali pred Hišo eksperimentov.

Ogledali in preizkusili smo razstavljenе poizkuse, ogledali pa smo si tudi mini-dogodivščino Plinologijo (Ali s plini lahko gasimo požare? Kaj se zgodi s plini, ko jih stiskamo in kaj, ko jih ohladimo?).

Četrť čez dve je HE 'zasedlo' veliko število (na prvi pogled) dijakov iz Hrvaške in je bil nadzor nad 'ta malimi' malce otežen. Zato sva se s Simonom odločila, da gremo pogledat, če je v Trzinu še vse po starem.

Otroci so pri kratki analizi na AP Ljubljana povedali, da jim je bil izlet všeč, midva pa tudi nisva imela hudih pritožb.

Emil Pevec

Šli smo v Hišo eksperimentov in na ljubljanski grad. Hodili smo 15 minut. Pogledali smo si kapelo. V hiši eksperimentov so nas prijazno sprejeli. Vsi smo se zabavali. Moj najljubši eksperiment je peščena narava z vodo.

Jan Jovan

Katja

Teden trzinskih planincev

Plezanje v OŠ (6. februar) Spoznavanje vozlov in samovarovanja (9. februar)

‘Teden trzinskih planincev’ smo si v društvu najprej zamišljali kot akcijo, v kateri bi se cel teden ‘nekaj dogajalo’ ... s katero bi obeležili 25-letnico delovanja našega PD.

Pripravili smo več dejavnosti - mladim pa sta bili bolj ‘pisani na kožo’ dve:

7. 2. smo v telovadnici OŠ Trzin pripravili ‘plezalni urici’, kjer so vsi, ki so se nam pridružili, imeli možnost preizkusiti svoje plezalne sposobnosti in ‘osvojiti vrh trzinske telovadnice’.

9. 2. je odprl vrata naš planinski krožek za najmlajše - mentorja Polona in Simon sta pripravila delavnico spoznavanja vozlov (osmica in bičev voz) in samovarovanja v gorah.

Sprehod po trasi ozkotirne železnice Parenzana (Strunjan - Piran - Portorož)

14. marec 2009

Izlet, ki ga je vodila Urša, je udeležence tokrat popeljal na našo obalo. Od začetnih osem prijavljenih so na pot odšli le štirje ... žal - saj so ostali zamudili prijetne pohajkovanje od Strunjana do Portoroža ... Jeklenega konjička so udeleženci pustili v Strunjanu. Najprej so si ogledali tamkajšnje soline. Nato so odšli

mimo Pacuga in Fiese ter mimo klifov v Piran. Sledil je drugi del poti do Portoroža, kjer so si (po besedah Boštjana) privoščili pregrešno dobro sladoleдно kupo in se nastavljali soncu.

V Strunjan so se vrnili po trasi nekdanje železniške proge 'Parenzane'.

Janče

15. marec 2009

Pa smo končno izpeljali en planinski izlet s solidno udeležbo otrok, ki obiskujejo planinski krožek.

Izlet se je začel za marsikoga ob zelo zgodnjem času, saj smo imeli na glavni avtobusni postaji zbor že ob 6.35. Z vlakom smo se odpeljali do Laz in od tam odšli po markirani poti proti Jančam. Prvi del vzpona vodi po izjemno strmi kolovozni poti, ki se po pol ure hoje zravna. Večji del vzpona nas je toplo grelo spomladansko sonce, na vrhu pa se je na žalost malce pooblačilo ter začelo pihati. V dolino smo se vrnili po isti poti.

P.S. Na vlakcu sem ugotovil, da sem sicer s seboj vzel fotoaparata, ampak na žalost brez spominske kartice tako, da je edini dokaz o današnjem izletu tale slika iz mobitela.

Boštjan Kralj
(zapis s foruma)

Ko smo prišli na vrh smo šli v kočo. Vsak je dobil vroč čaj. Pojedli smo sladkarije in sendviče. Potem smo šli ven. Z Valentinom in Timom smo se igrali roparje. Poiskali smo veliko palic. Hoteli smo prevzeti ves tobogan. In smo tudi ga. Samo Ula in druge punce so nam nagajale. Zato smo jih morali pregnati. Imeli so tudi druga igrala. Izmislili smo si uganke, ki jih je moral Boštjan uganiti. Ena je bila: Je iz kamna, je iz zemlje, je iz snega ... kaj je to? (Plaz).

Taja Pezdir

ŠLI SMO NA JANČE,

PRIŠLI SMO NA VRH

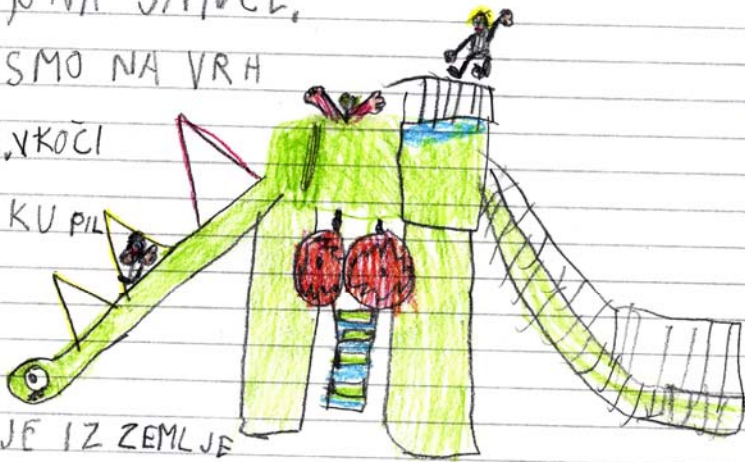
JANČ. V KOČI

SEM SI KU PIL

ČIPS,

JE IZ

KAMNA JE IZ ZEMLJE

JE IZ SNEGA KAJ JE TO, KAJ JE TO?

PLAZ BOŠTJAN JE MORAL UGIBATI / TO,

Šli smo na Janče. Prišli smo na vrh Janč. V koči sem si kupil čips. Boštjan je moral ugibati: Je iz kamna, je iz zemlje, je iz snega ... kaj je to? (Plaz).

Valentin Marolt

Občinska čistilna akcija v letu 2010

Če smo bili v letu 2009 zadovoljni z udeležbo na občinski čistilni akciji, je treba omeniti, da smo bili letos še bolj ... Vseslovenska akcija 'Očistimo Slovenijo v enem dnevu', ki je potekala 17. 4. 2010, je zjutraj na zbirno mesto pred društveno hišico usmerila več kot 50 ljudi! Mladih in mladih po srcu!

Poročilo in slike najdete na spletni strani društva (Naravovarstveni odsek).

Občinska čistilna akcija

4. april 2009

Kar osemnajst članov PD Onger Trzin se je v soboto, 4. aprila 2009, zbralo pred društveno hišico z željo, da bi se udeležili tradicionalne čistilne akcije Trzina. Svoj pohod smo nadaljevali v smeri trim steze ter proti trzinskemu bajerju. Z veseljem smo ugotavljali, da se vsakoletno trganje neželenih 'cvetk', ki spomladi zacvetijo vendarle obrestuje. Trzincem očitno vendarle še nekaj pomeni naš dragulj neokrnjene narave. A veselje je toliko bolj plahnelo, kolikor bolj smo se približevali industrijski coni. Cevi, žice, kabli in gume ležijo vsepovsod. Naše vreče so se hitro napolnile in trzinskim gasilcem gre zahvala, da so nam priskočili na pomoč in odpeljali (pre)težke vreče do najbližjega zabojnika. Vseh cvetk pa vendarle nismo odtrgali. Navadni pasji zob smo pustili pri miru, saj je od leta 2004 zavarovan (čeprav je trganje cvetov dovoljeno), videli podlesno vetrnico in gobo škrlatno čašico, pa tudi za ogled žabjega mresta smo si vzeli čas. In čeprav je bilo potepanje prav zabavno, nam je ena želja skupna - da tovrstna druženja ne bi bila potrebna ter da bi raje v gozd odšli pogledat, kako narava sama cveti.

Tomaž Kocman

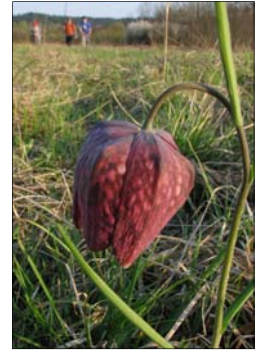

Ogled rastišča žerjavčkov

10. april 2009

Žerjavčki, ki jih drugi poznajo tudi kot močvirske tulipane ali logarnice, so letos na preostalih rastiščih, ki so še v naši občini, lepo cveteli, in lahko rečemo, da so bili tudi precej dobro obiskani. Prvi »uradni« obisk smo pripravili planinci.

V petek, 10. aprila, se nas je kar 35, od tega kar 21 otrok, povrhu pa sta bila v našem spremstvu še dva psa, odpravilo na ogled rožic, ki stilizirane krasijo trzinski grb. Čeprav smo pravo cvetenje malo zamujali, verjetno je bilo temu krivo precej toplo vreme, smo bili udeleženci z izletom v močvare zadovoljni, saj je marsikdo prvič videl, za kakšne rože gre in tudi kako so včasih izgledali travniki v okolici Trzina. Imeli smo tudi srečo, da smo med kar številnimi žerjavčki našli nekaj tudi takih, ki so imeli po dva cvetova, dva od žerjavčkov pa sta bila bela. Taki so bili tudi takrat, ko so bili žerjavčki še doma tam, kjer je zdaj novo naselje Trzin in kjer so zdaj polja kmetijskega kombinata Pšata; posebna dragocenost, ki smo jo otroci z velikim veseljem iskali. Večina starejših udeležencev izleta je imela s sabo tudi fotoaparate ali pa so žerjavčke slikali z mobilnimi telefoni, tako da smo rožice mirne duše prepustili njihovemu cvetenju, domov pa smo odnesli prijetne spomine na cvetice, ki bi rade še cvetele v sozvočju s člove-

kom. Ali jim bo to uspelo, bo odvisno predvsem od nas.

Kasneje pa smo rastišče žerjavčkov obiskali kar z dvema televizijskima ekipama in skupino otrok iz trzinskega vrtca.

Miro Štebe

Od Stahovice do Kamniške Bistrice po Koželjevi poti

25. april 2009

Zjutraj ob 8.00 smo se zbrali pred Mercatorjem v Trzinu. Ko smo se vsi zbrali, smo se odpeljali z avti do Stahovice. Par vodnikov je ostalo z nami, vozniki pa so odpeljali avte tja na vrh, da se bomo lahko odpeljali z avti, ko bomo prišli gor. Ko so prišli, smo vsi skupaj šli po

poti navzgor. Med potjo smo se veliko naučili, npr. kakšne kamnine so tukaj in tako naprej.

Po eni uri ali pol smo imeli glavno pavzo. Pojedli smo sendviče in kakšno sladkarijo, pili pa smo vodo. Malo smo se še pogovarjali, potem pa smo šli naprej. Spet smo nekaj časa hodili in skoraj prišli do vrha, ko je Emil rekel, da si gremo še nekaj pogledat. Prišli smo do slapa, ki je bil kar visok. Ko

smo ga slikali, smo šli po stezi navzgor in prišli smo gor. Hodili smo še kakih 20 minut in že smo se znašli pred nekakšnim domom, kjer so nas čakali avti. Bilo je lepo in sončno vreme, hodili pa smo tri ure. Bilo je lepo.

Manca Rakun

Dvodnevi potep po Posavskem hribovju

9. in 10. maj 2009

Pa smo preživelih čudovit vikend v Posavskem hribovju. Z avtobusom smo se odpeljali najprej do Ljubljane, od tam pa z vlakom do Laškega. Po sprehodu skozi park pri zdravilišču Laško sva s Polono najprej potrebovala kavo, da sva sploh lahko *zalaufala* "motorje".

Pri zadnjih hišah v Laškem smo se podali v strm breg. Vročina je bila skorajda poletna in ne spomladanska. Prvi osvojeni vrh je bil Malič, na katerem stoji manjši oddajnik. Po spustu iz Maliča smo pomalicali pri planinskem domu na Šmohorju. Pri cerkvi Sv. Šmohorja smo občudovali velikanske stare lipe. Pot smo nadaljevali mimo *kucla* Gozdnik ter naprej proti planini Kal, od tam naprej pa na Mrzlico, kjer smo tudi prenočili v eni izmed najlepših planinskih koč, kar sem jih kadar-

koli videl. Sledila je večerja, občudovanje sončnega zahoda ter prebiranje National Geographica.

Jutra nismo začeli najbolj zgodaj, saj smo se najprej fino podprli - eni jajca, drugi pa štruklje. Ob pol devetih smo dvignili sidro in jo mahnili gor pa dol pa gor pa dol pa gor proti Partizanskemu vrhu.

Večino dopoldneva nas je prijetno hladil jugozahodni

veter. S Partizanskega vrha smo se spustili do planinske kočice na Vrheh, kjer smo se okrepčali z vodo iz Javorja ter dobili pravo domačo smetano. Sledil je še vzpon na Črni vrh nad Čemšeniško planino ter sestop proti Trojanam.

No, še preden smo prišli do Trojan, nas je čakalo 6 km pešačenja po asfalu.

V glavnem, bila je odlična pripravljana tura za treking v Italiji v res izjemno lepem spomladanskem vremenu. Vsega skupaj je bilo za okoli 13 ur hoje, prepešačili smo

cca. 45 km poti (najnižja točka na poti je bila 229 m, najvišja točka pa Črni vrh 1204) - v bistvu je to bila poštena tura!

Vandrali po Posavskem hribovju pa smo: Jaka, Matevž, Aljaž, Žan, Polona in Boštjan.

Boštjan Kralj

Kucelj na Čavnu

14. junij 2009

Za zaključek šolskega leta smo si privoščili malo več. Najeli smo kombi za 20 oseb, ki nam ga je skoraj uspelo do zadnjega sedeža napolniti. Verjamem, da nam ga naslednjič zagotovo bo, saj je bilo super udobno in ugodno. Obetala se nam je vroča in sončna nedelja, zato smo se odpeljali na Primorsko, brez kopalk in plavutk temveč s planinsko opremo. Do Ajdovščine sva z Mihom naredila končni plan poti ter izbrala

glede na vremenske razmere bolj senčno varianto. Najprej pa zajtrk na razgledišču, kjer se začne pot po robu Gore (namig za družinski izlet).

Vijugali smo po gozdnih cestah, opazovali vrtače, se čudili podrtemu gozdu, kar naenkrat pa se je pred nami pokonci postavil piramidasti vrh. Vendar kako

do njega, saj smo že ves čas hodili po nemarkirani poti? Samo za Mihom, pa bo. Vodil nas je čez opuščene pašnike, ki so sedaj domovanja kač in ostalih sonceljubnih živali, do gozdčička, kjer smo si privoščili malico, saj se na vrhu ne bi bilo varno izpostavljati sončnim žarkom. Sledilo je še fotografiranje vseh

vrst cvetic, največ med njimi za noht majhnih planik. Na vrhu smo spoznali, da zna biti opazovanje morja tudi prijetno in osvežujoče, saj je pihljal rahel vetrič. S pogledom smo premerili nekdanje in sedanje slovensko ozemlje. Ob malo bolj čistem ozračju, bi lahko prešteli tudi ladje v Tržaškem zalivu. Sestopili smo po markirani poti do koč Antona Bavčarja. Lahko bi rekli tudi povzpeli, saj leži 100 m n.v. višje od vrha. Počasi smo zapuščali botanični vrt Čavna, ampak za konec se nam je ponudil s česnovno aromo še čemaž. Voznik avtobusa nas je pričakal pri Predmeji. Izlet se še ni zaključil, izkoris-

tili smo posebni prevoz ter si na Gori ogledali škraplje.

V Trzin so se otroci vrnili razposajeni in spočiti, kot da bi se šli kopat in ne planinarit. Izleta se je udeležilo devet otrok, ki se bodo udeležili tudi planinskega tabora na Jezerskem, ter še sedem mladih src, ki preprosto ljubijo gore.

Vabljeni ste, da se nam pridružite na planinskih krožkih tudi naslednje šolsko leto.

Urša Košir

Treking v Italijanski Abruzzih

4.–12. julij 2009

Le slabe pol leta po zmagi na 20. tekmovanju Mladina in gore smo se Trzinci odpravili na zaslužen popotovanje, katerega nam je omogočila Mladinska Komisija PZS. Že izbira destinacije je bila težka, saj smo imeli na izbiro več možnosti, na koncu pa smo se odločili, da odidemo na treking po italijanskih Apeninih, natančneje v pokrajino Abruzzo. Marsikdo je spomladi veliko slišal o tej pokrajini, saj jih je prizadel močan potres. Tudi mi smo se spraševali, ali je sploh varno pohajkovati tam ali ne. Vse naše skrbi so bile popolnoma odveč, saj so bili domačini neizmerno veseli, ko so videli, da se je velika skupina pohodnikov odločila, da bo raziskovala naravne znamenitosti Abruzzov in jim tako vlila nove moči pri obnovi poškodovanih objektov.

Naše potovanje se je začelo na glavni avtobusni/železniški postaji, kjer smo sredi noči čakali na vlak, ki nas bo odpeljal skoraj na jug Italije. Po dobrih enajstih urah udobne vožnje smo prispeli v italijansko letovišče na jadranski obali, Pescara. Na glavni postaji smo se pričeli zbirati mladi, ki smo se

odločili, da se udeležimo trekinga, katerega sta organizirala Mednarodna planinska organizacija (UIAA) ter Italijanska planinska zveza (CAI) in je bil namenjen mladini od 14. do 18. leta starosti. Z veliki navdušenjem smo pričakali ostale udeležence trekinga. Že po slabi uri skupnega druženja z njimi se je pokazalo, da za mlade državne meje obstajajo samo na zemljevidih. Brez zadržkov smo se pričeli družiti. Prav stvar je bila seveda, da smo se naučili imena vseh udeležencev trekinga. Mi nismo imeli takšnih težav, vsi ostali pa so si prav simpatično lomili jezike, ko so izgovarjali naša imena.

Pisano družino »trekingašev« je sestavljalo 5 Špancev, 3 Katalonci, 8 Italijanov in 5 Slovencev.

Prvi večer smo prenočili v narodnem parku Majella in naslednje jutro odrinila proti Mt. Blockhaus (2140 m)

in Mt. Cavallo (2171 m). Slednjega sicer nismo osvojili, saj nas je z vrha pregnala nevihta. Na poti navzdol smo si ogledali jame Sv. Janeza, v katerih se je v začetku 13. stoletja skrival papež Celestino V, ter pot nadaljevali proti vasi Caramanico (600 m), kjer smo si ogledali muzej Paolo Barrasso. V muzeju smo izvedeli tudi, da je v parku Majella veliko zavetišče volkov, ki so zaščitena živalska vrsta v Italiji. Noč smo preživeli vasi Caramanico, in sicer v samostanu, ki so nam ga prijazno odstopili menihi.

Naslednje jutro nas je čakal vzpon na prelaz Colle dei Sambuchi (1638 m) in spust v idilično italijansko vasico Popoli (250 m). Ta dan smo dodobra spoznali divjino Abruzzov, saj so nas vodniki popeljali po pravi džungli, polni trnja, nizkega grmičevja, v za nas Slovence nenormalnih vročini (35 °C). Za domačine in Špance je takšna vročina nekaj čisto običajnega, za nas pa je bila nekaj novega, saj smo navajeni hoje zgodaj zjutraj, ko je še hladno. Pika na i je bilo iskanje prehodov skozi gozdove, saj se pot na prelaz Colle dei Sambuchi že vrsto let ne uporablja več in je tako mati narava poskrbela, da se vse vrne v prvotno stanje. Pustolovščina brez primere! To noč smo prespali v telovadnici v vasi Popoli, kjer smo naslednji dan imeli prosto za počitek, ogled mesta in plavanje v bazenu. Pri vročini več kot 35 °C, je bilo kopanje v bazenu pravo olajšanje, s katerim smo si nabrali novih moči za naslednje dni.

Peti dan smo se podali na dolgo pot iz Popolia mimo idiličnih italijanskih vasic Bussi, Cirichello, Capestrano, Ofena in Villa Santa Lucia. Ta

dan smo zapustili nacionalni park Majella ter vstopili v nacionalni park Gran Sasso. Tako kot park Majella, se tudi Gran Sasso ponaša z bujnim rastjem na visoki nadmorski višini in idiličnimi gorskimi vasicami. Poleg tega pa je pod najvišjim vrhom parka in tudi najvišjim vrhom Apeninov, Corno Grande, najjužnejši ledenik v Evropi - ledenik Calderone. Noč smo preživel v vasi Castel del Monte, od kjer smo se naslednje jutro povzpeli na vrhova Monte Cappucciata (1801 m) in Capo di Serre (1771 m). Zvečer pa so nam domačini pripravili pravo pojedino, saj so nam pripravili odlično ovčjo obaro.

Sedmi dan nas je čakala dolga pot iz Castel del Monte proti prelazu Campo Imperatore (2135 m). Pot nas je vodila po neskončnih travnikih južnih obronkov parka Gran Sasso, vrhunec pa smo doživeli, ko smo vstopili v t. i. Mali Tibet. Mali Tibet je največja planota v Apeninih, ki se razprostira na višini med 1500 m in 1900 m in obsega neverjetnih 80 km². Tukaj je tudi večje smučišče, ki je zelo priljubljeno med Rimljani, saj je od glavnega mesta Italije oddaljeno le dobrih 100 km. Med našim pohodom čez planoto smo bili naravnost fascinirani nad izjemno pokrajino, se pogovarjali s pastirji, ki so pasli drobnico na neskončnih pašnikih in sproščeno klepetali z ostalimi udeleženci trekinga.

Osmi dan trekinga je bil rezerviran za vrhunec trekinga, saj je sledil vzpon na najvišji vrh Apeninov, Corno Grande (2912 m). Po deževni noči smo dokaj pozno odrinili iz planinske kočice na Campo Imperatoreju. Na poti proti vrhu smo prečili nekaj daljših snežišč in prvič na lastni koži občutili hladnejše vreme. Ne glede na to, da je bila vremenska napoved za ta dan dobra, se

vreme tudi v Apeninih lahko zelo hitro spremeni. Slabih dvesto metrov pod vrhom smo se odločili, da se ne bomo povzpeli nanj, saj se je vreme začelo slabšati, pred nami pa je bilo še prečenje strmega snežišča, kar bi nam vzelo zelo veliko časa. Malce potrti smo se odpravili v dolino, saj cilja nismo osvojili. Pa nič za to, imamo sedaj vsaj dober razlog, da še kdaj pridemo v Abruzzo. Naš pohodniški del popotovanja se je zaključil v vasici Prati di Tivo, od koder smo se z avtobusom odpeljali v Pescara.

Zadnji dan je bil namenjen poležavanju na plaži, nakupu spominkov, izmenjevanju e-mail naslovov s prijatelji iz drugih držav. Kar naenkrat je prišel čas odhoda in malce otožni smo se poslovljali od novih prijateljev. Skupaj smo

namreč preživeli devet čudovitih dni, skupaj prehodili neskončne kilometre poti, poskrbeli za marsikatero dogodivščino. Vse skupaj se je spremenilo v res eno pravo pustolovščino, v kateri smo vsi neizmerno uživali. Na začetku smo mislili, da bomo imeli največ težav pri sporazumevanje z mladimi iz ostalih držav. Kakšna težava neki? Če se nisi ravno spomnil prave besede v angleščini, si malce mahal z rokami in povedal besedo v svojem jeziku in vsi smo se brez težav razumeli. Treking je tako minil izredno hitro in polni novih spoznanj smo zapustili prijatelje v Pescari, vendar v srcih smo vsi čutili, da se bomo zagotovo še srečali, saj Evropa postaja ena velika vas.

Boštjan Krajc

Več o občutkih udeležencev trekinga lahko preberete v biltenu, ki je izšel januarja letos (dostopen tudi na spletu: http://onger.org/depo/mo/mig2010/gradivo/mig2010_bilten_web.pdf). Slike pa si lahko ogledate na spletni strani društva (www.onger.org) - obiščite podstran mladinskega odseka. Fotogaleriji sta bili dodani 17. 7. 2009.

Dobrač

6. september 2009

V nedeljo, 6. septembra 2009, se je 21 članov in prijateljev PD Onger Trzin odpravilo na obisk v Ziljske Alpe, na znani koroški razglednik Dobrač (nem. Dobratsch). Najvišji vrh, 2166 metrov visok Kuhriegel, ki stoji zahodno od Beljaka, se ponaša z vrsto zanimivostmi in je neverjetno razgleden!

A najprej nekaj besed o gori, katere obisk toplo priporočam:

Dobrač ima dva skoraj enako visoka vrhova, ki sta med seboj oddaljena le dobrih 30 metrov. Na vzhodnem stoji najvišja romarska cerkev v Evropi (Maria am Stein oz. Nemška cerkev). Leta 1692 so jo zgradili rudarji, ki so pod Dobračem kopali svinčevo in cinkovo rudo. Slovensko cerkvico (Windische Kirche) so zgradili še dve leti prej Slovenci iz Čajne. Le nekaj deset metrov pod obema vrhovoma se nahaja planinski dom (Ludvig - Walter Hütte) v bližini katerega stoji leta 1971 zgrajeni, 164 metrov visoki TV stolp, ki je viden z mnogih naših gora. Dobrač je znan tudi po svojem botaničnem vrtu. Na površini ok. 10.000 m² raste ok. 900 različnih vrst alpskih rastlin. Obisk botaničnega vrta je sicer najbolj primeren junija in avgusta.

V slovenski zgodovinski zavesti pa je Dobrač gotovo najgloblje zapisan po svoji legendi, da se je ob znanem beljaškem potre-su 25. januarja 1348 z njegovih južnih pobočij sprožilo več

skalnih podorov, ki so zasuli več vasi in samostanov. Oglejski kancler Paolo Santonino je tako na svojem potovanju skozi Podklošter leta 1486 zapisal: »... S tega samostana (dominikanski samostan v Podkloštru, opomba avtorja) se vidijo na nasprotni strani velikanske in divje gore, katerih velik del je ob potresu leta Gospodovega 1348 na dan spreobrnjenja svetega Pavla žalostno zgrmel navzdol in zasul devet župnih cerkva in sedemnajst vasi, podložnih samostanu; niti sled ni ostala za njimi. Ob potresu se je podrlo tudi vse mesto Beljak in nobena stavba nad zemljo ni ostala cela ...«.

Novjše raziskave (dr. Matija Zorn: Podori na Dobraču (Geografski vestnik 74-2, 2002, 9-20), dostopno na spletnem naslovu: <http://zgds.zrc-sazu.si/gv74-2-zorn.pdf>) govorijo o nastanku in posledicah podorov precej drugače in na podlagi novih dejstev postavljajo zgodbo v pravi zgodovinski okvir.

Trzinjski planinci si zanimivih melišč na južni strani Dobrača sicer nismo ogledali (naloška za prihodnja leta!), smo pa zato toliko bolj uživali v čudovitem razgledu na severne stene naših, slovenskih vršacev ter upirali poglede

proti vrhovom Zahodnih Julijskih ter Karnijskih Alp. Seveda smo si ogledali tudi slovensko cerkvico pod vrhom, ki stoji na precej izpostavljenem robu nad strmim ostenjem, ki prepada v Ziljsko dolino.

Beseda je dala besedo in tudi naslednje leto verjetno lahko pričakujemo kakšen izlet na katerega od zanimivih razglednih vrhov na Avstrijskem Koroškem - na območje, kjer je slovenska beseda še vedno živa ...

IZI 2009 ... še nekaj spominov ...

21. november 2009

Sedaj že tradicionalen seminar IZI (Izmenjava zanimivih idej za delo z mladimi planinci), organizira Mladinski odsek PD Onger Trzin. Že četrtrič zapored je potekal v soboto, **21. novembra 2009**. Glavna gonilna sila srečanja mentorjev in vodnikov Irena Mučibabić je tudi tokrat k sodelovanju povabila zanimive goste.

Jurček Nowakk (PD Moravče) je prisotnim s pomočjo projekcije fotografij z zanimivo predstavitvijo poizkušal predstaviti vključevanje oseb s posebnimi potrebami v planinsko dejavnost. Predavanje z naslovom 'Drugačnost' se je verjetno dotaknilo vseh prisotnih v dvorani. Kajti t.i. drugačne vztrajno odrivamo na rob družbe ... v resnici pa jih lahko vključimo celo v planinsko dejavnost.

Sledil je bolj glasbeni del letošnjega IZI-ja. Začel je predsednik Mladinske komisije Planinske zveze Slovenije (MK PZS) Uroš Kuzman (PD Velenje), ki je s pomočjo prijateljev domisljeno prepletel predstavitve novih planinskih pesmi, ki bodo zapolnile glasbeni CD, ki ga pripravlja MK PZS, z elementi družabnosti. Zabavna je bila ideja o 'čebuli' (kepa časopisnega papirja) - med petjem smo si jo podajali in ko je pesmi zmanjkalo, je bila žrtev s 'čebulo' v roki na vrsti za nalogo pod zgornjim 'čebulnim' listom. Videozapis dela

nastopa si lahko ogledate tudi na svetovnem spletu (<http://vimeo.com/8149100>).

Franci Kovač iz Kamnice pri Mariboru nam je pripravil glasbeno uro v svojem slogu. V svoji bogati 'zgodovini' je glasbeno navduševal učence, pevce v zborih pa tudi vodnike in mentorje na vodniških in mentorskih tečajih in izpopolnjevanjih. Tako kot zna le on, nas je S PESMIJO popeljal V GORE.

Najdaljši del je bila dramatisacija pravlјice o Zlatorogu, ki je šel v toplice in v spremeljajočih zapletih. Ker smo na bralnih vajah 'zamočili' in se že šli dramatisacijo, smo malo zavzdihnili, ko je omenil: Zdaj pa bomo to odigrali na odru. A se je pokazalo, da smo ustvarjalni in je bilo ponovno zabavno. Verjamem, da je marsikomu dal idejo, kaj vse se da početi z mladimi planinci.

Za konec sta nam Dolores Turičnik in Irena Stergar iz

Centra Dolfke Boštjančič - soavtorici Priročnika glasbenih dejavnosti, ki je namenjen delu z osebami z motnjo v duševnem razvoju - pričarali še prijetne trenutke ob pesmicah iz njunega priročnika (pred tem je sledila še krajša

'teorija' podkrepljena s posnetki njihovih varovancev na glasbenih uricah). Skupaj s predavatelji oz. vodjami delavnic nas je bilo 27. Veseli smo, da se nam sedaj že 'tradicionalno' pridružijo mladi in tisti, ki delajo z mladimi iz Idrije, Črnomlja, ... Tudi na ta način se širi dober glas o našem kraju.

Povabite svoje prijatelje na IZI 2010, kjer se bomo pogovarjali o sodelovanju oz. 'nesodelovanju' s starši.

Emil Pevec

BN 2010

Kdaj bo izšel? Ne vemo. Vemo pa, da bo izšel pod novim uredništvom.

Januarja 1999 smo mladi planinci izdali 'Pa spet en gre', leta 2000 'Nč kej tacga', leto kasneje 'Žnabl'. Četrto leto je nastal BN, ki je vztrajal vse do danes. Ob tem, ko sem še zadnjič sodelovala pri urejanju (hvala Emilu, ki je začeto delo nadaljeval in dokončal) želim BN-ju še dolgo življenje, novemu uredniku/urednici *netabornega dela* BN-ja pa vsaj toliko ustvarjalnosti in veselja, kot sem ga imela sama s knjižicami v preteklih letih.

Irena

MLADINSKI PLANINSKI TABOR

JEZERSKO 2009

Katarina Gladek

POT NA TABOR

V soboto, 25. 7. 2009, smo odšli na tabor. Ob devetih je prišel avtobus. Najprej smo prtljago zložili v prtljažnik, se poslovili in odšli proti Kranju.

V Kranju je bil naš postanek, kjer smo si ogledali rove pod starim Kranjem. V rovih smo hodili eno uro in pol. Po rovih nas je vodila vodička, ki je bila zelo prijazna. Razložila nam je, zakaj so rovi nastali. Kranjčani so jih zgradili zato, da so se skrili pred vojnimi letali, ki so letala nad njimi.

V rovih smo videli pajke in tudi kobilice bi lahko, če ne bi bile premajhne. Bilo je zelo zanimivo in mrzlo, kar je bilo prav dobro, saj je bilo zunaj zelo vroče. Z eno besedo mi je bilo v rovih všeč.

Ko smo si ogledali rove smo pojedli malico (jabolko, rogljiček in vodo) ter odšli proti taboru. Ko smo prišli v tabor, so se nam predstavili vodniki. Ko smo razpakirali kovčke, smo imeli kosilo.

Maša Cerar-Šimenc

DELAVNICA - ZASTAVE

Še isti dan, ko smo prišli v tabor, smo imeli delavnico, na kateri smo izdelovali zastave. Vsak šotor je dobil flomastre in svoj kos blaga na katerega so napisali svoje ime šotor.

Zdaj pa prisluhnite, kakšna imena šotorov smo imeli mi: Manca's and Klara's club, Tri odštekane zobne krtačke, Ime šotor, Pri medvedovih, Brlog, Zvezdici prijateljstva, Srečna plenička, Palačinka, Nevem, Zda, Pazi kamen, Cvili babe, Jalovec in Urša Pokraculja. No, to je domišljija.

Maša C. Š. in Saša J.

ZVEZDICA SREBRNA

Zvezdica srebrna
 pojdi z menoj,
 kjer sonce ne zaide,
 kjer se oblak ne skrije,
 kjer nebo je polno zvezd.

Vsak zvezda želi z menoj,
 a jaz želim tebe s seboj.
 Zvezdica sveti tam lepo,
 da vsakdo videl te bo.

Maša Cerar-Šimenc

NAŠ ŠOTOR

Najin šotor se imenuje Zvezdici prijateljstva. V njem sva jaz in moja prijateljica Saša. To ime sva si izbrali, ker sva se že prej spomnili pesmice Zvezdica srebrna.

Najin šotor je bil na začetku kar pospravljen :), potem pa je bil že bolj razmetan :/, no in verjetno bo tudi ostal razmetan.

Jan J. in Tim K.

SREČNA PLENIČKA

Sem plenička mala,
 srečna sem in všečna.

Okrog buška te ovijem,
 kar treba je popijem.

Vse dni in vse noči,
 zato kar mirno spi!

Sem plenička mala,
 smrdljiva sem postala.

Jaka Peternel

BRLOGIRANJE

Naš tabor je zelo znan kot športni tabor. Poleg tega, da izvajamo športe, kot so hribolazenje in vdolinoplazenje, pa v našem taboru poteka do zdaj še neodkrita dejavnost: inovacijski športni kotichek.

Na letošnjem taboru je bil tako naš kotichek zelo inovativen in je že v prvem dnevu tabora javnosti predstavil nov, čisto nov šport Brlogiranje.

Brlogiranje sestoji iz več faz in sicer iz pripravljalne, izvajalne in prekinitvene. Pripravljalno fazo lahko nadalje razdelimo na sezutje, pokritje s spalno vrečo in udobno namestitev. V izvajalni fazi nadalje umivamo telo in duha. Držimo se ravno na robu spanca in najbolj učinkovito počivamo. Zaspati ne smemo, saj nam preti nevarnost tabornega zvonca, ki se lahko oglasi kadarkoli.

Ko pa se končno oglasi, nastopi zadnja in posledično najtežja faza: prekinitvena faza. Njena naloga je zbuditi človeka iz tako imenovanega standby-ja ter ga vrniti v zavedni svet.

Pozitivni efekti so zagotovo popolna preroditev telesa in duha, medtem ko med negativne prištevamo rahlo nezavednost in neorientiranost med prekinitveno fazo.

Šport so vsi taboreči sprejeli z velikim navdušenjem in je bil prakticiran pogosto v prostem času. Statistike inovacijskega krožka dokazuje, da je brlogiranje zagotovo najbolj sprejeti, prakticirani in priljubljeni šport.

Sara Krašovec

NOČNI POHOD

V soboto zvečer smo odšli na nočni pohod. Odšli smo približno ob 20.00 ter prišli nazaj ob 22.00.

Bilo je že zelo temno in morali smo imeti svetilke. Pot ni bila zahtevna (bila je ravna), ampak na nekaterih mestih je drselo in povsod je bilo blatno. Bilo je tudi mrzlo in vsi smo morali biti oblečeni v jopice, bunde ali anorake.

Ko si pogledal v nebo, si videl luno in polno zvezd. Nazaj smo prišli pozno in vsi smo bili zmatrani, zato smo šli spat.

Meni je bilo vse zelo všeč, razen tega da je drselo in je bilo blatno. Najbolj smo mi bili všeč zvezdni utrinki.

PLANINSKI MARŠ (algoritem march)

Na letošnjem planinskem taboru se je vodstvo predstavilo s prav posebnim nastopom. Strumno v ravni vrsti so zakorakali pred nami in nam prikazali pravi 'Planinski marš'. Idejo so sicer sneli iz YouTube (išči Algoritem march), a so originalno besedilo zamenjali za čisto planinskega, ki ga je sestavil Tomaž. In vse skupaj je bilo videti prav zabavno, tako da se nismo dolgo obotavljali, ko so nas povabili zraven.

In kako gre? Najprej se moraš naučiti besedilo in gibe, ki so prikazani spodaj. Nato pa se začne najbolj zabavni del. Postavite se v vrsto in začnite izvajati gibe. A pozor! Vsak izvaja gib, ki ga je oseba pred njim že opravila. Ne bomo ti lagali. Ni lahko. Je pa zelo zabavno! Poskusi!

Gremo skupaj v gore,
(korak naprej)
gremo skupaj naprej,
(počep, stegneš roke)

spustite zdaj v pljuča,
(korak naprej)
svežga zraka precej.
(roke ob bok, nagib nazaj)

Planince na poti,
(obrat nazaj)
pozdravi lepo,
(priklon)

skupaj razglejte se
(roka na čelo)
na goro.
(pogled ne desno in levo)

Uživaj v naravi,
(korak naprej)
zaplavaj med oblaki,
(enkrat 'zaplavaš')

planinske cvetlice
(korak naprej, počep)
se trga le z očmi.
(pobereš, vstaneš)

Smeti vse v nahrbtnik,
(korak naprej)
odnesi s seboj,
('pumpaš', 2x)

mladi planinec
(korak naprej)
dela tako.
(roke dvigneš v zrak, 2x)

PRESENEČENJE ZA REZKO

Tako kot vsako leto, so tudi letos udeleženci Mladinskega planinskega tabora dobili svojo majico. Tokrat sedita Tim in Lili pred Češko kočo, kjer presenečeno opazujeta ovco, katera si je kar sama postregla z njuno malico.

A za našo pridno kuharico Rezko smo letos priskrbeli prav posebno presenečenje. Te zanima kaj? Poglej na fotografijo!

Saša Javorac

GOLI VRH

Zjutraj smo se zbudili ob šestih. Ob pol sedmih smo odšli na zajtrk. Za zajtrk smo imeli svašta na kruhu. Po zajtrku smo se odpravili na pot.

Hodili smo po makadamu, nato pa zavili na gozdno pot. Gozdna pot je bila lepa in strma. Začela se je strmo. Na poti smo videli rože, mravljišča, drevesa in druge reči. Gor smo hodili dve uri in pol.

Na vrhu smo imeli lep razgled, ki mi je bil zelo všeč. Nato smo imeli malico, po malici smo v knjižico dali štempelj. Počasi smo se začeli vračati, pot je bila strma. Veliko jih je padlo, ker jim je spodrsnilo.

Ko smo prišli v dolino, je sledil makadam, nato pa nazaj v tabor.

Manca Rakun

JEZERSKE IGRE

V nedeljo smo imeli Jezerske igre. Imeli smo jih popoldan. Najprej so nam razložili pravila, potem pa smo začeli. Pri vsaki igri smo lahko vložili tudi Jorly-a. Še prej so nas razdelili v pet skupin.

Imeli smo zelo veliko iger kot so: pošta, ujemanje vodnih balončkov, roparji, voditi slepega do cilja in še veliko drugih iger. Ko so se igre končale, so vsi nestrpno čakali na rezultate.

Ko smo jih dočakali, smo izvedeli, da je 1. skupina zmagala, potem pa so ji sledile še druge skupine. No, ker pa je bilo to tekmovanje, smo naslednji večer dobili nagrade, to so bili bonboni in čokoladice. Tako so bile Jezerske igre končane.

Kaj o Jezerskih igrah menijo otroci?

Nove ideje, vse so se navezovala na Jezersko.

Bile so mi zelo všeč, ker je bilo zanimivo in še posebej zato, ker smo zmagali.

Veliko novosti, ki so bile zanimive, še posebej vžigalice.

Jezerske igre so bile zelo zabavne in hude. Super je bilo, ker smo si namesto jajc za spremembo podajali balone.

Jezerske igre so bile res zakon. Nove naloge so bile res zabavne.

Bilo je zelo zanimivo, ob igrah smo se veliko naučili o Jezerskem.

Zelo smo se zabavali.

Igra #1

POŽREŠNE KOBILICE

Leta 1352 so prileteli na Jezersko roji kobilic, ki so vse požrle.

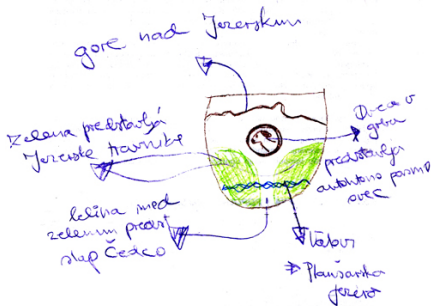
Ste kmetje, ki morate pred kobilicami rešiti svojo letino.

Igra #5

JEZERSKA POŠTA

Leta 1871 je avstrijska pošta postavila na Jezerskem svoj prvi poštni urad.

Vsaka skupina mora čimprej dostaviti pošto posameznim domačijam.

Igra #6

JEZERSKI GRB

Jezersko ima svoj grb v katerem so narisane vse značilnosti tega kraja.

Narišite ga tudi vi.

Igra #7

JEZERSKA POŠTA

Depandansa Storžič je leta 1952 postala očesna bolnišnica.

Prepeljite slepega bolnika do nje mimo številnih ovir.

Igra #8

OGLARSTVO

Oglarstvo se je močno razširilo z nastankom Fuschovih kovačnic (1775).

S pomočjo leče in sonca prižgite vžigalico.

Igra #10

BOLNICA KRTINA

Junija 1944 so za partizanske ranjence zgradili bolnico Krtina.

Prenesite ranjenca s poškodbo trebuha do bolnišnice.

Igra #11

SMUČKANJE

Jezerjani so navdušeni (ekstremni) smučarji (Davo in Drejc Karničar, ...).

Čim hitreje se med grički s smučmi spustite tudi vi.

Igra #14

FURMANSTVO

Furmanstvo je predstavljalo največ, kar je nekdo lahko postal.

S pomočjo palice morate 'sfurati' predmete na drugo stran igrišča.

Maša Cerar-Šimenc

TEKMOVANJE V BLEJANJU

V nedeljo, 26. 7. 2009, smo imeli zabavni večer. Pa nenavaden, imeli smo tekmovanje v blejanju.

Najprej smo se morali prijaviti, jaz se nisem. Ko se je znočilo, se je tekmovanje začelo. Najprej je moral vsak od prijavljenih zablejati en navaden beeeeeeeee. Od vseh prijavljenih jih je v naslednji krog tekmovanja prišlo enajst.

Nato so morali zaigrati, kako ovca zableje, ko se usede na risalni žebliček. Od teh jih je prišlo naprej osem. Ti so morali zaigrati ovco, ki je v diskoteki. V naslednji krog jih je prišlo le še pet. Tu so se morali braniti pred striženjem dlake. Tako so določili tri finaliste, ki so se potegovali za zmago.

Zmagala je ovčka, ki je iz sebe spravila najdaljši beeeeeeeee. Tretje mesto je tako zasedla Ula, drugo Manca in prvo Jaka.

Tekmovanje mi je bilo všeč, ker je bilo tudi smešno.

WTF? OMG!

Saša Javorac

SEM IN TJA PO JEZERSKEM

Zbudili smo se in šli na zajtrk. Nato smo se razdelili v skupine po pet in odšli raziskovat Jezersko. Vsaki skupini se je pridružil tudi član tabornega vodstva.

Na poti smo se ustavili pri treh nemih gospah na cerkvi, sončni uri, izviru slatine, Ankovih slapovih, avtobusni postaji, kjer je včasih stal vodnjak, Vernkovem kogvu, Križu na steni, jesenovem drevoredu, domačiji Ancelj, pažbi in zvonu na domačiji Ank. Nato smo se vrnili v tabor. Najbolj mi je bilo všeč sprehajanje.

Kaj o poučnem potepanju Sem ter tja po Jezerskem menijo otroci?

Prfekt, odlično, še kdaj!!!

Bilo je super, ker smo videli veliko krajevnih posebnosti in spoznali domačine.

Mi je bilo super, vesela sem bila, ko smo vse stvari našli.

Bilo je nekaj novega in res dobrega, da se spoznamo z okoljem v katerem taborimo in se naučimo kaj o njegovi preteklosti.

Izvir slatine se mi je zdel zelo zanimiv.

Bilo je zabavno, čeprav malo naporno.

Bilo je kar uredno.

Pia Jagodic in Katarina Gladek

BIVAKIRANJE in PRISTOVŠKI STORŽIČ, 1. del

V torek po kosilu smo se pripravili na bivačiranje. Spakirali smo spalne vreče, armaflekse in topla oblačila.

Po večerji smo se odpravili na pohod. Hodili smo eno uro in pol. Prišli smo na travnik nekje na sredini poti na Pristovški Storžič. Na tla smo položili armaflekse in spalne vreče. Ko smo se preoblekli iz prepotenih majic in se toplo oblekli, smo se počasi odpravili spat.

Manca Topole: Bivačiranje

Pia Jagodic in Katarina Gladek

BIVAKIRANJE in PRISTOVŠKI STORŽIČ, 2. del

Zjutraj smo pojedli zajtrk in odšli na Pristovški Storžič. Na vrh smo hodili približno uro in pol.

Ko smo prispeli, smo nekaj popili in pojedli. Razgled je bil super. Ko smo se okrepčali, smo se odpravili v dolino.

Bivakiranje je bilo zelo zanimivo.

Kaj o bivakiranju in turi na Pristovški Storžič menijo otroci?

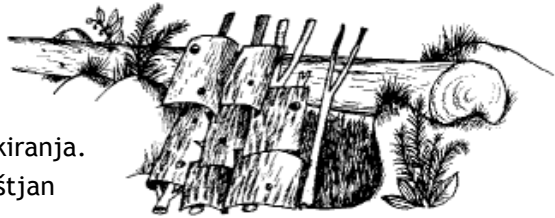
Bil je lep večer in videle so se zvezde.

Všeč mi je bilo, ker smo tisti dan bivakirali. Ker je bil na vrhu lep razgled.

Super, ker nismo hodili veliko in smo tudi plezali.

Žan Cerar-Šimenc

DELAVNICE - BIVAK

V torek smo se vrnili z bivačiranja.

Ko smo prišli v tabor, je Boštjan pozvonil in nas poklical k njemu.

Takrat smo izvedeli za poučno delavnico postavljanje bivaka. Najprej nam je predstavil vrste bivačkov, nato pa smo se odpravili v gozd.

V gozdu smo poiskali lepo zavetje, kjer bi lahko postavili bivač. Ko smo ga našli, smo poiskali močne in dolge veje in smo jih naložili kot nosilce.

Po opravljenem delu smo poiskali lubje in naredili streho. Ta je bila narejena iz lubja in dračja, ki zadrži vodo. Ravno ko smo končali z delom, se je ulil dež, nato pa smo se vrnili v tabor.

NE HVALI DNEVA PRED NOČJO

In to je na tem taboru spoznal tudi Simon. Po čarobnem jutru na bivaču in uspešni turi ga je čakalo po kosilu pravo presenečenje!

Poleg kave je dobil še rogljiček ter kozarec vode z roza slamico, dvema kockama ledu (ki jih je njegov še neodkriti oboževalec naredil iz papirja)

in rezino limone (prav tako iz papirja). To je namreč njegovo običajno naročilo.

A zvečer, ga je doletela prava nočna mora. Na lotu so zadeli kar trije! In sladkarije je bilo potrebno pravično razdeliti na tri enake dele. A kar je bilo za nekatere nočna mora, je bilo za druge začetek 'sladkega' življenja.

Matevž Peternel

TURNIR V TAROKU

Na taboru smo imeli turnir v Taroku. Nanj se nas je prijavilo dvanajst od tega kar štirje vodniki. Igrali smo 10 iger.

V finale so se uvrstili prvi iz vseh treh skupin in drugi najboljši izmed vseh. Če bi igrali kot vsako leto, bi v finalu igrali Manca Rakun in še trije vodniki. Vendar so vsi vodniki odstopili iz finalnega tekmovanja. Tako smo v finale prišli Manca Rakun, Žan Cerar-Šimenc, jaz in moj brat Jaka Peternel.

Igrali smo nekaj iger, ko je Manca naredila nenapovedanega valata. Tako je Manca ostala v vodstvu, dokler nisva z Jakom s klicanjem kontre, re-kontre in sub-kontre pisala plus 240 točk in zmagala.

Čeprav sva bila izenačena, je zmagal Jaka, saj je večkrat igral.

Jure Gladek

Kviz: KAKO DOBRO POZNATE TV?

Ko smo začeli kviz, kako dobro poznate svoj TV, smo se razdelili v skupine. Ful smo se mel fajn. Tudi vprašanja so bila fajn in čudna. Na primer: Koliko kilogramov skupaj tehta taborno vodstvo? Vsakič je Tomaž zaigral na kitaro. To mi je bilo ful všeč.

PREIZKUS Z ZVONČICO

Na taboru je bilo mogoče v WC kajtngu prebrati, da če le za hipec podržiš zvončico na živahnem mravljišču, mravlje cvet napršijo z ostro dišečo tekočino iz zadkov, in kjer so se kapljice dotaknile cveta, se obarva rdeče.

Rdeči madeži dokazujejo prisotnost kisline. To je mravljinčja kislina, s katero se žuželke branijo in ubijajo plen.

Jaka se je preizkusa zavzeto lotil in rezultati so odlični!

Filip Pavšek

SLAP ČEDCA

Šli smo do slapu Čedca. Imeli smo se fino. Hodili smo dve uri. Tam smo nekaj pojedli in si ga ogledali, nato pa odšli.

Ko smo prišli v tabor, nas je čakalo kosilo, nato pa lov za skritim zakladom.

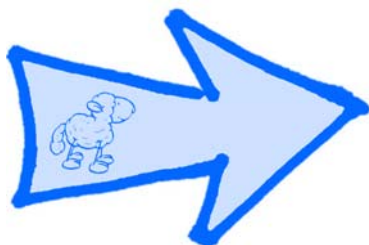
Slap se mi je zdel ful všeč.

Karin Nikolovski

LOV ZA SKRITIM ZAKLADOM

Tako kot vsako leto smo tudi letos imeli lov za skritim zakladom. Razdelili smo se v pet skupin in odšli v gozd.

Prvo postajo smo imeli pri Rezki, kjer smo morali zapeti planinsko pesmico. Pot smo nadaljevali do Boštjana, Tomaža, Urše, Simona, Maje in Staše.

Boštjan je igral Dava Karničarja, Tomaž pa je bil gozdar. Urša je bila oseba, ki je bežala pred kugo. Simon je bil Čeh. Maja je bila popotnik, Staša pa je bila turistična vodička.

Pri Boštjanu smo morali na list papirja narisati vse celine, njihove najvišje vrhove in nadmorsko višino. Tomažu smo morali razložiti kaj je ladja in kaj jambor. Z Uršo smo se pogovarjali o prvi pomoči. Simonu in Maji smo pokazali pravo pot, saj sta se izgubila. Staši pa smo priskrbeli pravo opremo za v gore.

Pri vseh nalogah smo dobili različno število točk, glede na to kako dobro smo opravili nalogo. Zmagala je tretja skupina in dobila nagrado. Lov za skritim zakladom mi je bil zelo všeč. Posebno zato, ker sem se ga udeležila prvič.

Kaj o Lovu za skritim zakladom menijo otroci?

Všeč mi je bil zato, ker je bil zabaven, poučen in pustolovski.

Lov za zakladom je res ena najboljših stvari na taboru.

Vodniki se vživite v svoje vloge in izpade noro dobr.

Bil je super, čeprav malo prekratek. Skupine so bile čisto kul.

Špela Kralj

LENIVEC VINKO

Na enem od zabavnih večerov med taborom je Simon vodil pogovorno oddajo Naše male zverinice. Prijavili smo se v parih - zverinica in njen lastnik. Skupaj z Matevžem sva predstavila lenivca Vinkota. Kako izraža veselje, kako prosi za hrano, njegovo največjo neumnost in kaj rad počne.

Vinkova osebna zgodovina je zelo burna. V vinskem sodu je pripotoval iz Brazilije in od takrat dalje je nepopoljšljiv alkoholik. Rad ima aerobiko, najraje pa se hrani z ličinkami, ki se zaredijo v njegovem kožuhu. Večino dneva preživi v rahlem dremežu, ponoči pa potone v globlji lepotni spanec. Izločanje blata od njega zahteva velik psihični in fizični napor, zato se zelo potrudi, da veliko potrebo opravlja le enkrat tedensko.

Ekskluzivno samo za oddajo

**Naše
male
zverinice**

Lenivec Vinko med opravljanjem
svoje velike potrebe.

Katja in psička Pikica

Sara in hrček Hrko Junior

Jan in konjiček Zorro

Urša in krava Cilko

Katarina in komar Pič

Špela in ovčja kobilica Mili

Saša in ljudožerska muha

Špela Marolt

KOZJI VRH

Dan pred izletom smo se razdelili v tri starostne skupine. Tako je naša skupina odšla na Kozji vrh, starejši na Veliki vrh, mlajši pa na Virnikov Grintovec.

V četrtek, 30. 7. 2009, smo vstali ob peti uri zjutraj. Pol ure kasneje smo imeli zajtrk, potem pa smo odšli. Z avtom smo se odpeljali do Spodnjega Jezerskega, kjer se je naša tura tudi začela. Na začetku je bila pot široka, kasneje pa ozka in strma. Med potjo smo videli srne. Zanimive so bile tudi gobe, ki so bile pritrjene na drevesa. Ko smo prispeli na vrh, smo pomalicali, nato pa smo si ogledali sosednje vrhove.

Bil je prav lep razgled in sončno vreme. Ker nam je bilo na vrhu zelo vroče, smo se kmalu odpravili proti dolini. Pred prihodom v dolino smo se še nekajkrat ustavili. Kmalu smo prispeli v dolino in zopet smo se z avtom odpeljali do tabora, kjer smo si odšli namakati noge v Jezernico.

intervju s Katjo Kralj (spršašuje Staša Matjaž)

IZLET NA VIRNIKOV GRINTOVEC

V četrtek, 31. 7. 2009, smo se zbudili zgodaj zjutraj. Vendar je bilo vstajanje težavno. Spalke so bile tople, zunaj pa mogoče 10°C. Poleg tega smo bili po celem tednu norčij že pošteno utrujeni, pravi Katja, udeleženka Mladinskega planinskega tabora Jezersko 2009.

Kako si se pripravila na izlet?

Vzela sem tri flaške soka. Kapo, rokavice, svetlo kapico za zaščito proti soncu in zaščito proti klopm sem pospravila v nahrbtnik. Ker je moj nahrbtnik manjši, so malico nosili drugi otroci.

Kakšna se ti je zdela pot?

Bila je lepa, vendar mi ni bila všeč, ker je bila preveč strma. Hodili smo prehitro, vendar sem hodila prva v vrsti in sem zato sledila skupini.

Kaj pa ko si osvojila vrh?

Všeč mi je bilo, ko smo videli šotore in je bil lep razgled.

Te je na izletu kaj motilo?

Ni mi bilo všeč, ker je bilo na vrhu polno žuželk.

Kaj pa sestop?

Ko smo prišli do Jezerskega, sta nas pričakala Urša in Simon, ter nas odpeljala do tabora. Tako nam ni bilo treba hoditi po soncu.

Aljaž Pavšek

VELIKI VRH

Mislim, da je bila to ena naših najboljših tur. Če primerjam, kako je bila sama tura načrtovana in kako smo jo izpeljali, smo presenetili sami sebe. Nismo imeli šibkih členov, saj smo bili v skupini samo starejši, vsi s polno energije.

Vsi udeleženci tabora smo bili razdeljeni v tri skupine. Naši najmlajši črički so se povzpeli na Virnikov Grintovec, malo bolj izkušeni so osvojili Kozji vrh in stari izkušeni kozli na Veliki vrh.

Vstali smo s kurami, pojedli zajtrk in se odpravili na pot. Najprej smo porabili približno pol ure da smo prišli do izhodišča. Ko smo se pognali v hrib, bi nam skoraj zakuhale mašine, zato smo porabili veliko hladilne tekočine. Najprej smo hodili po kolovozni poti, višje se je pot skrčila.

Večji postanek smo naredili pri lovski koči. Sledila je strmo se vzpenjajoča pot. Bilo je težko, a ko smo prispeli na vrh, je bilo vse trdo delo poplačano s prekrasnim razgledom na Kočno, občutkom zmage in seveda težko pričakovano malico.

Navzdol je šlo zelo hitro. Razpravljali smo o različni kitajski hrani. Pri vznožju hriba smo zavili na asfalt. Zadnji del poti po soncu je Jaka

pripovedoval o neki knjigi in vsi smo ga z veseljem poslušali.

V tabor smo prispeli pred drugima dvema skupinama in tako smo se lahko v miru namakali v Jezernici in sončili. Ta izlet mi je bil res zelo všeč.

GRZ NA OBISKU

Na taboru nas je obiskal gorski reševalec Drejč Karničar. In čeprav je začel padati dež, se nismo ustrašili. In pogum je bil poplačan s soncem in odlično predstavitvijo dela gorskih reševalcev.

Julija Klavžar

TURNIR V ENKI

Turnir v Enki se je začel 30. 7. 2009. Najprej smo si poiskali karte in se zbrali, potem pa smo začeli igrati. Bile so štiri skupine po pet igralcev. Morali smo odigrati deset iger in na koncu sešteti vse točke. Naša skupina je prva končala in zato smo dobili nagrado, bonbone. V polfinale sta iz vsake skupine šla po dva. Pri naši skupini sta šla naprej Katarina in Jure. Jaz nisem šla naprej, vendar je bil do

takrat turnir zelo zabaven, imela sem se zelo lepo. Polfinale so začeli igrati naslednji dan, ker je ena skupina igrala zelo dolgo.

Polfinale sem gledala pri drugi skupini in bilo je zelo zanimivo. Bilo je veliko tekmovalnosti, prehitovanja in seveda žrenja naše najljubše hrane prepečenca. Z zelo starimi kartami sta šla pri drugi polfinalni skupini naprej Maja in Sara. Pri prvi pa Žan in Karin. Finale je bilo zelo zanimivo in na koncu je zmagal Žan. Na splošno je bila Enka zelo zabavna.

Špela Marolt

SPLOŠNI KVIZ

Bil je četrtek zvečer in zazvonil je taborni zvonec. Vsi smo se zbrali pri zvoncu. Taborno vodstvo je določilo pet vodij, ki so si sami izbrali skupino. Potem smo se posedli za mize, zunaj pred velikim šotorom. Zatem se je začel kviz. Teme so bile različne. Zgodovina, fizika, kemija, geografija, matematika, splošno o Jezerskem in podobno. Bila so zanimiva vprašanja in bilo jih je 23. Vmes smo lahko vložili Jorlija. Tako smo si podvojili osvojeno število točk pri določeni nalogi. Na koncu je Simon razglasil zmagovalno skupino. Zmagovalci so dobili ovčke.

Saša Javorac

POUČNE DELAVNICE

Zjutraj smo se zbudili ob osmih in šli na zajtrk. Po zajtrku smo imeli poučne delavnice. Razdeljeni smo bili v skupine, jaz sem bila z Mašo, Pio in Katarino. Pri Uršini delavnici smo se pogovarjali o prvi pomoči, meni je bila ta postaja zelo všeč. Naslednja postaja je bila pri Simonu, tam smo se učili vozle. Naučila sem se podaljševalni vozle. Nato so pozvonili in zamenjali smo postaje. Pri Boštjanu smo se učili o planinski opremi in jo tudi preizkusili. Zdaj pa sem šla jaz pozvonit in že smo bili pri Tomažu. Pri njem smo delali zemljevid (bilo mi je zelo všeč). Zadnjo postajo je vodila Staša, na travniku smo dobili za reševati liste (pri tem sem se zelo zabavala).

Saša Javorac

OGLED ANKOVE DOMAČIJE

Po poučnih delavnicah smo šli na kosilo. Po njem pa smo si šli ogledat starine, ki so jih shranili v tej domačiji.

Najprej smo si ogledali prvi prostor v katerem je bila postelja in drugi stari spominki. V drugi sobi je bilo zelo veliko spominkov: stare vojaške čelade, ure, daljnogledi, likalniki ...

V tretji sobi so bili stari kuhinjski pripomočki in lonci. V četrti so bili: leseno stranišče, klešče za kastriranje bikov ... V čisto vrhnji sobi pa so bili vozovi in ostale stvari.

Gospodu in gospe smo se zahvalili in odšli. Meni so bile najbolj všeč vse starine.

Simon Štebe

PASTIRSKÉ IGRE ali PLANINSKI KRST

Včeraj, v petek, se je večer začel s Pastirskimi igrami. Za tem je sledil Planinski krst.

Taborno vodstvo se je našemilo. Vsakega posebej so klicali pred sodniško klop. Najprej si moral kaj pokazati in odgovoriti na vprašanja. Med prvimi so bili mlajši.

Simon je bil rabelj in je krstil vse, ki so bili prvič na taboru. Po krstu je dobil vsak svoje planinsko ime in krstno diplomo v obliki čevljička.

Za hvapce pa dekve so uzet:

- Pia Jagodic (Komarček Pik)
- Katarina Gladek (Klepetavi komarček)
- Katja Kralj (Potoček)
- Ula Kanduč (Razigrani bobenček)
- Tjaša Muha (Veverica)
- Jure Gladek (Gorska struna)
- Simon Štebe (Goban)
- Klara Nemanič (Taborni ogenj)
- Manca Topole (Taborni dim)
- Maja Repenšek (Disko ovca)

Maja Repenšek in Manca Rakun

OD ČEŠKE KOČE DO TURNOV

1. 8. 2009 smo se odpravili do Češke koče. S tremi počitki smo kmalu prišli do koče. Pri koči smo pojedli malico. Šli smo v kočo in poštempljali knjižico

Mladi planinec. Ko smo poštempljali, smo odšli. Hodili smo tiho in pozdravljali druge obiskovalce. Nismo šli dol, saj so nas čakali še štirje vrhovi, ki smo jih hoteli doseči. Prvi je bil Visoki vrh. Tam smo se ustavili in malo popili. Ko smo se spočili smo odšli na drugi vrh, Javornik. Z Javornika smo odšli na Skubrov vrh. S Skubrovega vrha smo odšli na zadnji vrh, Turni. Pot ni bila markirana, zato smo s Turnov malo zašli. Po pravi poti smo odšli nazaj v tabor. Pot je bila naporna in dolga. Hodili smo osem ur in pol. Od vročine smo se v mrzli Jezernici ohladili, zelo je pasalo. Veseli smo bili, da smo toliko prehodili.

Klara Nemanič

ZADNJA TURA - VELIKA IN MALA KOROŠKA BABA

Za predzadnji dan smo odšli na nagradni in hkrati zadnji izlet - na Veliko Babo. Vstali smo ob pol šestih, pozajtrkovali, nato pa se z avti odpravili pod vznožje te visoke gore. Od tam smo pot nadaljevali peš. S seboj smo nosili pijačo ter čelade in varovalne pasove.

Pot nas je sprva vodila po gozdu, ki nas je varoval pred jutranjo vročino. Prvič smo se ustavili na planini, na kateri smo bili že prvi dan, saj nas je vodila na Goli vrh. Tokrat smo zavili ostro na desno. Okopali smo se v jutranji rosi ter se osvežili s pijačo.

Po počitku smo se zopet začeli vzpenjati po strmi gozdni poti. Ko se je gozd končal, smo prvič ugledali Malo Babo. Naša pot je postala bolj skalnata. Pot so krasile razne visokogorske cvetlice. Postajalo je vse bolj vroče in tudi mi smo postajali vse hitrejši, saj smo hoteli predvrh doseči še pred hudo vročino.

Končno smo se ustavili in se na Mali Babi tudi okrepčali. Naša pot je postajala vse zahtevnejša. Pozorno smo morali hoditi, da ne bi sprožili kamenja. Tik pod vrhom smo si za vsak slučaj nadedli še čelado.

In končno - pred nami se je razprostiral prelep razgled. Ob občudovanju drugih vrhov smo pojedli še malico. Po slikanju smo se odpravili dol.

Spotoma smo se ustavili še na snegu, kjer so se najpogumnejši učili hoje in ustavljanja s cepinom. Na poti navzdol smo se ustavili še v koči, nato pa se napotili do avta. Izlet je bil dolg, a tudi zabaven.

Žan Cerar-Šimenc

USTAVLJANJE S CEPINOM

Ko smo prišli z Velike babe, nas je Miha Peternel prepričal, da poskusimo ustavljanje s cepinom.

Najprej nam je sam pokazal, kako to gre. Cepin primeš med lopatko in okel tako, da imaš okel usmerjen proti sebi s konico zapičeno v tla.

Sprehodili smo se po snežišču, nato nam je spodrsnilo in smo padli ter se začeli kotaliti. Cepin si imel na prsih, nato pa si se prekotalil na trebuh in zapičil cepin v tla. Počasi si se začel ustavljati.

Spustil sem se kar velikokrat, zato je bila moja zadnjica čisto mokra. To si želim še ponoviti.

Žan Cerar-Šimenc

ZADNJI VEČER

Po turi je Simon zbral nekaj otrok, ki so šli z njim v gozd po les za ogenj.

Ves les sta Simon in Boštjan razsekala na manjše kose in ga postavila v ognjišče, ter zakurila ogenj. Počakala sta, da se je naredila žerjavica, na kateri sta kasneje spekla našo nepozabno večerjo - čevapčiče in hrenovke. Ko je bila večerja končana, smo zakurili še kres, okoli katerega smo se razporedili na klopcah in ob spremljavi Medota na kitari zapeli planinske pesmi.

Ko smo končali s petjem, je Staša podelila tisti dan prislužene ovčke. Bilo jih je res veliko. Nato pa je podelila še priznanja. Jaku za zmago v Taroku, meni za zmago v Enki, šotoru Nevem za najbolj čist šotor, drugo mesto so si pospravile ZDA, tretjega pa Tri odštékane zobne krtačke.

Ko so bile nagrade in priznanja podeljena, smo še nekaj časa peli, nato pa smo se odpravili spat.

intervju z Ulo in Tjašo (sprašuje Staša Matjaž)

PRESENEČENJE ZA TABORNO VODSTVO

Med sestopom s Češke koče sta se dekleti s tabora, Ula in Tjaša, pogovarjali o tabornem vodstvu in kuharici Rezki. Ker sta ugotovili, da smo svoje delo opravljali odlično, sta se odločili, da nas presenetita.

Kako sta prišli na idejo diplom?

Ula: Ker drugega nisva nič mogli narediti. Plesati in peti pa nisva mogli.

Ali sta obe risali diplome?

Ula in Tjaša: Ja, obe.

Ali vama je kdo pomagal?

Ula: Maša Cerar-Šimenc

Kaj pa vama je pomagala?

Ula: Pomagala nama je pisati, saj sva končali šele prvi razred.

Tjaša: Drugo pa sva vse sami naredili.

S čim smo si prislužili diplomo?

Ula: Ker tako dobro opravljate svoje delo.

Tjaša: Strinjam se z Ulo.

Kaj vama bo najbolj ostalo v spominu s tabora?

Ula: Ko smo kurili ogenj.

Tjaša: Spanje v šotoru.

Pia Jagodic

PLANINSKI TABOR

Ko smo prišli v soboto, 25. 7. 2009, na tabor, mi je bilo všeč, da se bomo veliko zabavali, malo manj pa mi je bilo všeč, da bomo hodili. Rada hodim, ampak ne zelo zelo veliko.

Zelo smo se zabavali na lovu za skritim zakladom, pri lotku, naših malih zverinicah, zvečer pa zanimive in smešne zgodbe. Na travniku smo bivakirali. Meni je bil tabor zelo všeč.

Packa Rija

OCENJEVANJE ŠOTOROV

Naj rečejo karkoli! Moj šotor je najlepší na celém Jezerskem!

'Kaos!' vpijejo ljudje, ko stopijo vanj, a v vsakem kaosu je tudi red. Gozdarji in nogavice so pred šotorom, umazane cunje za potovalko, ostale pa 'pri roki'.

Narobe svet! Mogoče tudi zato vsi moji smejkoti delajo stojo!

REZKA

V hribih najlepši je odmev,
ko zvonec nas h kosilu kliče.
Tam naša Rezka čara,
sline nam iz ust priklīče.

Polne žlice v usta gredo,
v last nam gre prav vse,
lačna usta pa kričijo:
"Rezka, repete!"

A naša Rezka ima zalogo,
piškote, pice in še kaj.
Mi nikamor zdaj ne gremo,
saj tu je pravi raj!

Julija Klavžar

Katja Kralj

Ula Kanduč

KJE JE WC CAJTNG?

Tako kot vsako leto, se je tudi letos zgodilo, da je neodgovorni (kaj pa drugega?) urednik WC cajtnga pozabil obesiti svežo številko. Zato se je še istega popoldneva med udeleženko in članom vodstva odvil ta dialog:

Ula: "Zakaj še ni nov'ga WC cajtnga?"

Simon: "Ker ga Tomaž še ni obesu, ne?"

Ula: "Pa reč mu!"

Simon: "Muuuuuu!"

REŽISERJEVA IZJAVA

Letos je naš tabor obiskal tudi slavni režiser iz Amerike Matevž McPeternel.

Posnel je komentarje mladih planincev o mladinskem planinskem taboru, ki jih bo uporabil v svojem novem celovečercu.

Med zavzetim snemanjem, pa je svojo plastenko s sokom pozabil na soncu, zaradi česar je sok zavrel. Ko ga je poskusil, se je zdrznil, nato pa rekel: "Moj sok se gre pa alkoholizem."

avtor neznan

Da je bil tabor Jezersko 2009 tako uspešen se moramo zahvaliti:

- vodji tabora Boštjanu Kralju,
- tabornemu vodstvu: Tomažu Kocmanu, Urši Košir, Simonu Kralju, Staši Matjaž, Poloni Podbevšek, Maji M. Naglič ter seveda naši kuharici Rezki Zemljak,
- Drejcu Karničarju , ki nam je prijazno odstopil taborni prostor ter otrokom predstavil delo Gorske reševalne službe,
- Antonu Jerebu, ki je udeležencem tabora razkazal Ankovo domačijo ter predstavil orodje, ki so ga pri vsakodnevnih opravilih uporabljali naši predhodniki,
- Civilni zaščiti Trzin, ki nam je posodila vojaški šotor,
- Občini Trzin,
- Mercatorju za donacijo hrane,
- Mihu Peternelu in Mihu Pavšku, ki sta pomagala pri izvedbi zaključne ture na Veliko Koroško Babo,
- Emilu Pevcu in Ireni Mučibabić, ki sta s svojimi nasveti pomagala pri izvedbi tabora,
- Mladinski Komisiji pri Planinski zvezi Slovenije za denarno donacijo ter
- vsem ostalim, ki so pomagali pri izvedbi Mladinskega planinskega tabora Jezersko 2009.

